మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

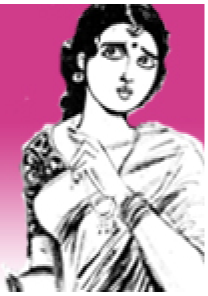

(గత సంచిక తరువాయి)

17వ భాగం

మేఘన వర్మకి ఫోన్ చేసి పరిస్థితి వివరించింది.. “ ఆయనకి మైల్డ్ ఎటాక్ వచ్చిందిట.. డాక్టర్ చెప్పారు. బిల్ పే చేయమన్నారు.. టూ లాక్స్ ... ఎలా ?” అంది.

వర్మ ఆలోచించాడు. మహాతేజ సామాన్య వ్యక్తి కాదు.. ఏదన్నా జరిగితే ఎంతో మందికి సమాధానం చెప్పాల్సి ఉంటుంది. అది కూడా తన ఛానల్ లో ఉన్నప్పుడు ఇలా జరగడం దురదృష్టం. ఆయన కోలుకోవాలి.. వెంటనే కోలుకోవాలి.. ఇప్పుడు ఈ నిస్సహాయస్థితిలో ఆయన ట్రీట్మెంట్ కి తను వ్యక్తిగతంగా కానీ, చానెల్ కానీ పే చేయాలి. ఛానెల్ పే చేయాలంటే మేనేజ్మెంట్ అనుమతి కావాలి. ప్రోగ్రాం చేయడంలో తనకి స్వాతంత్ర్యం ఉంది.. ఛానెల్ పాపులర్ అవడానికి ఎలాంటి ప్రోగ్రాం అయినా చేయచ్చు.. కానీ ఆర్థిక విషయాల్లో తనకి స్వాతంత్ర్యం లేదు.. వర్మ సీరియస్ గా ఆలోచించసాగాడు.. ఎంతసేపు ఆలోచించినా కాలయాపన జరుగుతోంది కానీ. సమస్యకి పరిష్కారం లభించడం లేదు.. అవతల మనిషి ప్రాణాపాయంలో ఉన్నాడు. ఆయన సెలబ్రిటీ కావచ్చు.. సాధారణ వ్యక్తీ కావచ్చు.. ఎవరైనా ప్రస్తుతం ఆ వ్యక్తికి అవసరం అయిన సహాయం చేయడం తన కర్తవ్యం. వర్మ కూర్చున్న దగ్గర నుంచి లేచాడు. ఏది ఏమైనా తనిప్పుడు హాస్పిటల్ కి వెళ్ళాలి. ఆయన కోలుకున్నాక మిగతా విషయాలు ఆలోచించ వచ్చు. కారు కీస్ తీసుకుని బయటకు నడుస్తూ స్థిరంగా అన్నాడు.. “నేను వస్తున్నాను.. కంగారు పడకు.”

మేఘన ఊపిరి పీల్చుకుంది. వర్మ వస్తే నిశ్చింత. తనకీ ఏమి తెలియదు.. ఈ అమ్మాయి ఆహ్లాదకి ఏడవడం తప్ప ఏమి తెలిసినట్టు లేదు.. ఇంకా మెడిసిన్ చదువుతున్న పిల్ల..చిన్నది. ఈమె వాలకం చూస్తుంటే తేజకి ఈమెకి ఏదో రిలేషన్ ఉన్నట్టు అనిపిస్తోంది. అది ఏమై ఉండచ్చు.. ఆయన గురించి అన్ని రకాలుగా చాలా ఆందోళన పడుతోంది. ఏమవుతాడు తేజ ఈమెకి?

మేఘన ఆలోచనలు చెదరగొడుతూ ఆహ్లాద స్వరం వినిపించింది. “ వర్మగారు వస్తున్నారా మేఘనా!”

కంపిస్తున్న ఆమె స్వరం విని విస్మయంగా చూసింది మేఘన..”నీకు తేజ గారు ఏమవుతారు?”

ఆహ్లాద మాట్లాడలేదు.. వస్తున్న దుఃఖం అణచుకోడానికి పెదాలు బిగబట్టి మొహం కిందకి దించేసుకుంది. మేఘన స్వరం మృదువుగా మారింది. "ఆహ్లాదా! నేను నిన్ను మొదటిసారి ఆర్ట్ గ్యాలరీ లో కలిసినప్పటి నుంచి గమనిస్తున్నాను. సంథింగ్ స్పెషల్ ఇంట్రెస్ట్ చూపిస్తున్నావు ఆయన పట్ల.. ఏదో తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తున్నావు.. మేము మా ప్రొఫెషనల్ లో భాగంగా చేస్తున్న డాక్యుమెంటరీ నువ్వు చాలా కీన్ గా ఫాలో అవుతున్నావు.. నీ రియాక్షన్స్ కూడా నేను ప్రతి మూమెంట్ లో గమనిస్తున్నాను.. నాకు చెప్పకూడదా మీ రిలేషన్ ఏంటో!"

ఆహ్లాద సన్నగా ఏడవడం మొదలుపెట్టింది.. చున్నీ కళ్ళకి అడ్డం పెట్టుకుని, తల బాగా వంచేసుకుని ఎవరికీ తన కన్నీళ్లు కనపడకుండా ప్రయత్నిస్తున్నది.

ఆమె చేయి తన చేతిలోకి తీసుకుంది మేఘన.." ఏడవకు.. చెప్పకూడనిది అయితే చెప్పకు. కాకపోతే ఆయన ఒంటరివాడు.. కావలసిన వాళ్ళు ఎవరూ లేరు అనుకుంటున్న పరిస్థితుల్లో నీకు, ఆయనకీ ఏదన్నా బంధం అంటూ ఉంటే ఈ సమయంలో అది మాకు ఒకింత ఉపశాంతినిస్తుంది.. ఎందుకంటే, ఒకరోజు, రెండు రోజులు చూసుకోగలను కానీ డిశ్చార్జ్ చేసాక ఆయనని ఎలా వదిలేయడం! ఎవరు చూసుకుంటారు అని ఆలోచిస్తే బాధగా ఉంది ! నర్స్ ని పెట్టచ్చు.. కానీ అయినవాళ్ళు ఎవరన్నా ఉంటే బాగుంటుంది అని ఆలోచిస్తున్నా.. నిజంగా ఆయన నీకు రిలేటివ్ అయితే నీకు ఆయన బాధ్యత అప్పచెప్పచ్చు కదా! !"

"నేను చూసుకుంటాను.." గబుక్కున అంది ఆహ్లాద.

"ఆర్ యు సీరియస్ "

"అవును మేఘనా! నేను చూసుకుంటాను.. నిజానికి నాకూ, ఆయనకీ మధ్య ఉన్న బంధం ఏమిటో నాకూ తెలియదు.. అది తెలుసుకోడానికే నేను ఆయనని కలుసుకోడం కోసం సుమారు రెండేళ్లుగా వెతుకుతున్నాను.. ఇప్పుడు కలిసారు.. నేనే ఆయన ఫ్లాష్ బ్యాక్ తెలుసుకోవాలి ఎలాగా అని ఆలోచిస్తున్న సమయంలో మీ ఛానెల్ ఈ ప్రోగ్రాం చేయడం లక్కీ గా ఫీల్ అయాను. కానీ సరిగ్గా అసలు కథ మొదలు పెట్టబోయే లోపల ఇలా జరగడం బాధగా ఉంది .. మేఘనా! ఆయనకి ప్రమాదం ఏమి లేదు కదూ.." చటుక్కున మేఘన చేతులు పట్టుకుని కన్నీళ్ళ మధ్య అడిగింది ఆహ్లాద.

మేఘనకి జాలేసింది.. ఏదో ఒక బంధం ఉంది.. లేకుంటే ఈమె ఎందుకు ఇంత బాధపడుతుంది! ఆయన కూడా ఆహ్లాద వేసిన ప్రశ్నకి ఎందుకో disturb అయినట్టు అనిపించింది.. సరే! ఆయన కొంచెం కోలుకున్నాక తెలుస్తుందిగా! అనుకుంటూ "తప్పకుండా కోలుకుంటారని డాక్టర్ చెప్పారుగా " అంది.

"మేఘనా! how is he? " అంటూ ప్రవేశించిన వర్మ మాటతో ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడి లేచి నిలబడ్డారు.

"లోపలికి వెళ్ళనివ్వడం లేదు సర్.. ఇంటెన్సివ్ లో ఉన్నారు " అంది మేఘన.

"Come Let us talk to Doctor " అంటూ అతను ముందుకు నడిచాడు. మేఘన, ఆహ్లాద అతణ్ణి అనుసరించారు.

తేజ కళ్ళు తెరిచాడు. ఎదురుగా తను వేసిన పెయింటింగ్.. గర్భగుడి గడప మీద మోకరిల్లిన యువకుడి వైపు జాలిగా చూస్తున్న దేవత.. మంచం పక్కనే కుర్చీలో ఒక పక్కకి వాలి నిద్రపోతున్న ఆహ్లాద.. గాలికి మొహం మీద చెదురు, మదురుగా వాలిన శిరోజాలు, నాజూకైన చెక్కిళ్ళు.. చున్నీ భుజం మీద నుంచి జారి ఆమె చేతి మడతలో ఆగిపోయింది. కొండెక్కుతున్న కాంతి అకస్మాత్తుగా దేదీప్యమానంగా వెలిగినట్టు అతని పాలిపోయిన మొహంలో ఒక వింత కాంతి మెరిసింది. ఆ చెంపలు.. ఆ ముక్కు.. వాలిన కనురెప్పలు..కచ్చితంగా అదే రూపం.. జన్మ జన్మలకి మరచిపోని రూపం.. ఇంతకీ ఈమె ఎవరు? ఎందుకు ఇలా తనని వేటాడుతోంది?

తేజకి నీరసంగా అనిపించింది. లేవడానికి ప్రయత్నించాడు. చేతకాలేదు. "అమ్మా" అంటూ మూలిగాడు.. ఆహ్లాద చప్పున కదిలింది.. "సర్.. ఏం కావాలి మీకు? సారీ! కునుకు పట్టింది.." నొచ్చుకుంది.

అతను నీరసంగా తలగడ మీదకి వాలి, ఆమె మొహంలోకి సీరియస్ గా చూస్తూ అడిగాడు "నువ్వెందుకు ఇక్కడ ఉన్నావు?"

"అది.. అది.." ఆమె తడబడుతూ చెప్పింది.. "హాస్పిటల్ నుంచి మిమ్మల్ని డిశ్చార్జ్ చేసారు కదా! మిమ్మల్ని చూసుకోడానికి ఎవరూ లేరని నేను ఉండిపోయాను."

" నర్స్ ని పెట్టాల్సింది కదా! నేనిప్పుడే హాస్పిటల్ కి కాల్ చేస్తాను.. ఫోన్ నెంబర్ ఉందా నీ దగ్గర"

"లేదు.. వర్మగారు చెప్పారు నన్ను చూసుకోమని.."

"వర్మగారు ఎవరు?"

"మీ డాక్యుమెంటరీ చేసిన ఛానల్ ప్రొడ్యూసర్.."

"ఓ! " అతను కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"మీకేమన్నా కావాలా! జ్యూస్ తాగుతారా!"

అతను కళ్ళు తెరిచాడు.. ఆమె మొహంలోకి చూస్తూ అన్నాడు" నువ్వెవరు? "

ఆహ్లాద ఆశ్చర్యంగా చూసింది.. “నేను.. నా పేరు ఆహ్లాద.. మెడికో..మీ ఫాన్”

“నాకు చాలామంది ఫ్యాన్స్ ఉన్నారు.. వాళ్ళెవరూ నీలా నన్ను వెంటాడలేదు.. సేవలు కూడా చేయలేదు. నువ్వు ఎందుకు ఇవన్నీ చేస్తున్నావు..”

ఆహ్లాదకి భయం వేసింది.. అసలే అనారోగ్యంగా ఉన్న ఆయనకి ఇప్పుడు ఆ విషయాలు చెప్పడం ఎలా? మీకు జ్యూస్ తెస్తాను” అంటూ కుర్చీలో నుంచి లేవబోయింది. అతను చటుక్కున ఆమె చేయి పట్టుకుని ఆపాడు.. “ చెప్పు ఎవరు నువ్వు?”

‘సర్! ప్లీజ్ తరవాత మాట్లాడుకుందాం.. నేను చెప్తాను.. తప్పకుండా చెప్తాను.. కానీ ఇప్పుడు కాదు. మీ ఆరోగ్యం బాగాలేదు. ముందు మీరు కోలుకోండి ప్లీజ్.” వణుకుతున్న స్వరంతో బతిమాలుతున్నట్టుగా అంది.

అతను నిస్సహాయంగా చూసాడు..” ఆహ్లాదా! నీకు అర్థం అవుతోందా! నిన్ను చూస్తున్న కొద్దీ నాకే తెలియని బాధ ఏదో గుండెల్ని తొలుచుకుంటూ బయటకి వస్తోంది. నిజం చెప్పు. నువ్వు ఎవరు? ఎక్కడి నుంచి వచ్చావు?”

ఉన్నట్టుండి ఆహ్లాద వెక్కి, వెక్కి ఏడవడం మొదలుపెట్టింది. “మీరు.. మీరు మా అమ్మని ఎప్పుడు కలిసారు? ఎలా కలిసారు? అమ్మకి, మీకు ఉన్న సంబంధం ఏమిటి? “

“అమ్మా!” “ కంపిస్తున్న స్వరంతో అన్నాడు.”ఎవరు మీ అమ్మ”

“ప్రియాంక “

“ప్రి.. ప్రియాంక మీ అమ్మనా! “ చివ్వున తలగడ మీద నుంచి తల కొంచెం పైకి ఎత్తి శరీరాన్ని కుడిపక్కకి వంచి లేవబోయి వెనక్కి పడిపోయాడు.

ఆహ్లాద కంగారుగా “ సర్! సర్” అంటూ ఆయన తల కింద చేయి పెట్టి తలగడ మీదకి జరిపి ఆయన గుండెల మీద చేయి పెట్టి మృదువుగా అంది..”ప్లీజ్ రిలాక్స్.. అంతా చెప్తాను.. ముందు మీరు కోలుకోండి.. మనం మాట్లాడుకుందాము.. వివరంగా మాట్లాడుకుందాము..”

అతను ఆమె వైపు చూసాడు. అతని కళ్ళల్లో నిండిన నీరు కనుకొలకుల నుంచి చెవుల పక్కగా జారిపోతోంది. వణుకుతున్న పెదాలతో “ప్రి..యాం క ఎక్కడుంది” అన్నాడు.

ఆహ్లాద పెదాలు బిగబట్టి దుఃఖం ఆపుకోడానికి విశ్వప్రయత్నం చేయసాగింది.

"చెప్పమ్మా .. ఎక్కడుంది? ఒక్కసారి.. ఒక్కసారి తీసుకుని రాగలవా! నా కోసం.. ఒక్కసారి.."

ఆహ్లాద రెండు చేతుల్లో మొహం దాచుకుని వెక్కి, వెక్కి ఏడుస్తూ " అమ్మ ఈజ్ నో మోర్ ": అంది..

"నో" అతను శక్తి కొద్ది అరిచిన అరుపుకి గది గోడలు దద్దరిల్లాయి.. అతను పడుకున్న మంచం గిర్రున తిరిగిపోతున్నట్టు.. మంచంతో సహా తను ఎక్కడికో పాతాళ లోకంలోకి కూరుకుపోతున్నట్టు అవుతూ ఉండగా అతని రోదన పరిసరాల్లో ప్రతిధ్వనించింది.

డాక్టర్, వర్మ, తేజ మంచం దగ్గర నిలబడి ఉన్నారు. మేఘన అక్కడే ఓ మూల కూర్చుని మోకాళ్ళ మీద తలపెట్టుకుని వెక్కి, వెక్కి ఏడుస్తున్న ఆహ్లాదని ఓదారుస్తోంది.

"ఏడవకు ఆహ్లాదా! ఏమి కాదు ఆయనకి. He will be alright అన్నారు డాక్టర్ గారు. కొంచెం షాక్ లో ఉన్నారు అంతే.."

"నా వల్లనే... నా వల్లనే ఆయన అలా అయారు. నేను చెప్పకుండా ఉండాల్సింది ఆ వార్త.. ఐయాం ఏ స్టుపిడ్.. " కుడిచేయి అరచేత్తో నుదురు కొట్టుకోసాగింది.

"నువ్వు కావాలని చెప్పలేదుగా! ఆయన ఫోర్సు చేసారు కదా! వదిలేయ్.. అంతా సెట్ అవుతుంది. ఏడవకు.. కమాన్ లే. డాక్టర్ గారికి, వర్మ గారికి కాఫీ చేద్దాం రా" బలవంతంగా ఆమె చేయి పట్టుకుని లేపి, వాష్ బేసిన్ దగ్గరకు లాక్కెళ్ళి " మొహం కడుక్కో.. కాఫీ తాగితే కొంచెం రిలాక్స్ అవుతావు.." అంది.

ఆహ్లాద సన్నగా వెక్కిళ్ళు పెడుతూనే మొహం కడుక్కుంది.. ఇద్దరూ కలిసి కిచెన్ వైపు నడిచారు.

తేజకి ఇంజక్షన్ చేసి, " one hour తర్వాత తేరుకుంటారు.. డోంట్ వర్రీ " అంటూ సోఫా వైపు వచ్చాడు డాక్టర్. వర్మ ఆయనని అనుసరించాడు. మేఘన ట్రే లో కాఫీ కప్పులు తీసుకుని వచ్చి వాళ్లకి ఇచ్చింది. ఆమె వెనకే తల వంచుకుని నిలబడ్డ ఆహ్లాద వైపు చూస్తూ అన్నాడు డాక్టర్" ఏమి కాదమ్మా.. హి విల్ బి ఆల్ రైట్.. నువ్వు చాలా బాగా కేర్ తీసుకుంటున్నావు. "

ఆహ్లాద మాట్లాడలేదు..

'నువ్వు కాబోయే డాక్టర్. డాక్టర్స్ ఇంత సెన్సిటివ్ గా ఉండకూడదు..స్ట్రాంగ్ గా ఉండాలి. ఇంతకీ specialisation ఏమిటి?" అంటూ ఆమెని కబుర్లలో పెట్టాడు.

నెమ్మదిగా డాక్టర్ తో మాటల్లో పడిన ఆహ్లాదని చూసి నిశ్చింతగా నిట్టూర్చింది మేఘన.

అరగంట తరవాత ఆహ్లాదకి మరి కొన్ని జాగ్రత్తలు, కొన్ని ఊరటనిచ్చే మాటలు చెప్పి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. ఆహ్లాద తలుపులు వేసి బెడ్ దగ్గరగా వచ్చి ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్న తేజ వైపు కొన్ని క్షణాలు చూస్తూ నిలబడింది. రెండు చేతులూ జోడించి "సారీ సర్ " అని అస్పష్టంగా పలికి అక్కడి నుంచి హాల్లోకి వెళ్ళింది.

ఏమి తోచలేదు.. విశాలంగా ఉన్న ఇల్లు.. నిశ్శబ్దంగా ఉన్న పరిసరాలు.. ఫ్రెంచ్ విండో కర్టెన్ జరిపి రోడ్ వైపు చూసింది.. రద్దీగా ఉన్న రోడ్ మీద వేగంగా వెళ్తున్న వాహనాలు కాసేపు చూసి, కర్టెన్ సరిగా జరిపేసింది. గోడలకున్న పెయింటింగ్స్ ఒక్కోటే చూస్తూ బుక్స్ రాక్ దగ్గరకు నడిచింది.

వరసగా, రామాయణం, మహాభారతం, కౌటిల్యుడి అర్థశాస్త్రం, విశ్వనాథవారి వేయి పడగలు.. కృష్ణశాస్త్రి కృష్ణపక్షం లో ప్రవాసము ఊర్వశి...ఎక్కువగా లేకున్నా ఉన్నవన్నీ చాలా విలువైన పుస్తకాలు. నెమ్మదిగా వేయిపడగలు తీసుకుంది.. దాని వెనకాల మరో వరస కనిపించింది. చాలా ఉన్నాయే అనుకుంటూ వెనక వరస నుంచి ఒక పుస్తకం తీసింది.. అది నవల కాదు..ముదురు నీలం రంగు ప్లాస్టిక్ కవర్ మీద డైరీ అని ఇంగ్లీష్ లో ఉంది. ఆమె కళ్ళు విచ్చుకున్న కమలాలు అయినాయి. డైరీ.. కచ్చితంగా ఇందులో ఆయన రహస్యాలు ఉంటాయి. ఆమె గుండె దడ, దడలాడింది. వణుకుతున్న వేళ్ళతో అట్ట తిప్పింది. చాలా పాత డైరీ.. కానీ కొత్తగానే ఉంది. వేయిపడగలు యథాస్థానంలో పెట్టి, డైరీ తీసుకుని సోఫాలో కూర్చుంది. కొన్ని పేజీలు ఖాళీగా ఉన్నాయి.. కొన్ని పేజీల్లో కొన్ని పక్షుల బొమ్మలు.. కొన్ని సముద్ర కెరటాలు..సూర్యోదయం, సూర్యాస్తమయం..రంగు పెన్సిల్తో వేసినవి. మరికొన్ని పేజీలు తిప్పింది. వంకర, టింకర అక్షరాలు.. ఆమె కళ్ళు ఆ అక్షరాల బారుల వెంట పరుగు పెట్టాయి.

"నాకేమీ తోచడం లేదు.. దిక్కుతోచకపోవడం అంటే ఇదేనా! చంద్రకాంత్గారి విశాలమైన బంగాళా, తోట, లక్ష్మిదేవిగారు, ఆజానుబాహువు చంద్రకాంత్ గారు, ఆయన కొడుకు, తోటమాలి, డ్రైవర్.. నాగది, పెయింటింగ్స్.. శత్రుఘ్న.. ఒకొక్క దృశ్యం కదిలిపోతోంది.. ముందుకి వెళ్తున్న రైల్లో వెనక్కి వెళ్తున్న దృశ్యాల్లా.. నాకు ఊహ తెలిసిన దగ్గర నుంచి నాకు గుర్తున్న నా జీవితంలో ఒక్కో మైలురాయి దాటిపోతున్నా. రైలు దిగి వెనక్కి వెళ్ళిపోవాలని అనిపిస్తోంది.. భయం వేస్తోంది.. చంద్రకాంత్ గారి మాటలు చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి.

ఈ డైరీ నాకు ఆయనేగా ఇచ్చారు.."డైరీ రాసుకోడం అలవాటు చేసుకోరా.. తప్పులు లేకుండా రాయగలుగుతావు.. మంచి భాషకూడా అలవాటు అవుతుంది. చేతిరాత కుదురుకుంటుంది.. నువ్వు ఏ రోజు ఏం చేసావో ఇందులో రాసుకో.. నీ ఫీలింగ్స్, అనుభవాలు. జీవితం అంటే రేపు కథగా మారే నిన్నటి అనుభవం. ఆ కథే ఎన్నో పాఠాలు నేర్పుతుంది.." .

వెంటనే పెట్టెలో పెట్టుకున్న డైరీ తీసుకున్నాను. నా మనసులో అలజడి చేస్తున్న ఎన్నో భావాలు అక్షరాలుగా మార్చే ప్రయత్నం చేస్తున్నాను. కానీ చేతి రాత కుదరడం లేదు. అవును నా నుదుటిరాత బాగుంటే కదా! నేను ఇంతవరకు ఎప్పుడూ ఒక పేజీకి మించి ఏమి రాయలేదు. ఇప్పుడు రాసే అవసరం వచ్చింది.. చంద్రకాంత్ గారు అన్నట్టు చెప్పుకోడానికి ఎవరూ లేకపోతే డైరీ నే ఒక ఆత్మీయుడిగా మారుతుంది. ఇప్పుడు ఇదే నాకు మిగిలింది..నాతొ వస్తోంది. అవును ఈ రోజు నుంచి డైరీ రాస్తాను.

ఈ పేజీలు నిండిపోయే దాకా రాస్తాను.. రైలు అలా కదిలిపోతూనే ఉంది. అందరూ నిద్రలు పోతున్నారు. నాకు మాత్రం నిద్ర రావడం లేదు.. ప్రయత్నిస్తున్నాను. "ఏ పని అయినా రాదు అని చేయడం మానకూడదు.. ప్రయత్నించాలి." చంద్ర కాంత్ గారి మాటలు.. అలా వినిపిస్తూనే ఉన్నాయి.. రైలు శబ్దంలో, గాలి హోరులో, ప్రతి సవ్వడిలో.. నెమ్మదిగా కళ్ళు మూసుకున్నాను.

"డైరీ చదువుతున్నావా! " ఆహ్లాద ఉలిక్కిపడి లేచింది. డైరీ జారి కింద పడింది. ఆమె ఒంగి అది తీయబోతుంటే తేజ ఆమె భుజం పట్టుకుని ఆపి, సోఫాలో కూర్చోబెట్టి ఆమె పక్కన కూర్చున్నాడు.

"మీరు ఎందుకు లేచారు? కాఫీ తాగుతారా!" అడిగింది ఆహ్లాద. "తీసుకుని రా "

ఆమె వేగంగా కిచెన్ వైపు వెళ్ళింది.. కాఫీ కప్పుతో వచ్చేసరికి అతను డైరీ ఒళ్లో పెట్టుకుని సోఫాలో వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకుని కూర్చున్నాడు.

"తీసుకోండి " అంది ఆహ్లాద. కళ్ళు తెరిచి కాఫీ కప్పు అందుకుని "కూర్చో" అన్నాడు.

ఆమె బిడియంగా అతని పక్కనే కూర్చుంది. కాఫీ సిప్ చేస్తూ " మీ అమ్మకీ, నాకు ఉన్న సంబంధం తెలుసుకోవాలని ఉంది కదూ నీకు. చెప్తాను. డైరీలో ఏమి లేదు.. నాకు రాయడం రాదు. ఏదో కొన్ని పేజీలు మాత్రం రాసాను.. కానీ నా హృదయం అనే డైరీ లో రాసుకున్నవి చాలా ఉన్నాయి. టివి ఛానల్ లో నా ఇంటర్వ్యూ కంటిన్యూ చేయగలనో లేదో! ప్రజలకి నా గురించి పూర్తిగా చెప్పగలనో లేదో! నీకు చెప్తాను.. అక్కడ ఆపిన కథ ఇక్కడ మొదలు పెడతాను. ఇది పూర్తి అయిలోగా నేను చనిపోతే నువ్వు ప్రపంచానికి చెప్పు."

"అంతమాట అనకండి"

నవ్వాడు.. "చావు పుటకలు దైవాధీనాలు .. అనే డైలాగ్ ఒక సినిమాలో ఉంది.. ఆ సినిమా నువ్వు చూసి ఉండవులే. సరే! నా కథ కొనసాగిస్తున్నాను.."

ఆహ్లాద ఊపిరి బిగబట్టింది .. అతని స్వరం ఖంగ్ మంటూ మోగింది.

నిద్ర పట్టదేమో అనుకున్నా.. కానీ పట్టింది. సందడికి మెలకువ వచ్చింది. రైలు ఆగింది. జనం గోల, గోలగా దిగుతున్నారు. నేను నా పెట్టెలు తీసుకుని దిగాను.

ప్లాట్ ఫారం మీద అయోమయంగా నిలబడ్డాను. అందరూ ఎందుకో పరుగులు పెడుతున్నారు. ఎవరికోసం? ఎందుకోసం? అతనెవరో చెప్పాడు.. బయటకి వెళ్ళడానికి అటు వెళ్ళు.. చేత్తో చూపించి వెళ్ళిపోయాడు. అతను చెప్పినట్టు వెళ్ళాను.

నాకు తెలియని ప్రదేశం-అర్ధం కాని భాషలు.. రకరకాల మనుషులు. సికిందరాబాద్ స్టేషన్ ఇదే అన్నాడెవరో . నేను అడక్కుండానే చెప్తున్నారు బహుశా తెలివితక్కువ వెధవ అని అర్థం చేసుకున్నారేమో! నవ్వొచ్చింది.

ఆటో స్టాండ్ సమీపంలో దిక్కులు చూస్తున్న నా దగ్గరకి చాలా మంది ఆటోవాలాలు వచ్చి " ఆటో.. ఆటో.. ఏడికి పోవాల? ఆటో కావాల్నా" అంటుంటే ఏం చెప్పాలో అర్ధం కాలేదు.

ఈ మహా నగరంలో ఉండే అర్హత ఉందా నాకు! ఇక్కడ చోటుందా? శంఖారావంలా వినిపించాయి చంద్రకాంత్ మాటలు.

"ఈ ప్రపంచం అందరిదీ . ఏ ఒక్క నేలా ఒక మతానికో, వర్గానికో, కులానికో, అధికారాలకో చెందింది కాదు. కొందరు స్వార్ధం కోసం చేసే అరాచాకాల్లో విడదీసి పాలించడం ఒకటి. దాన్ని మనమే ఎప్పటికప్పుడు ఖండించాలి.. అది పౌరులుగా మన ధర్మం అంతే!"

"విశాల విశ్వంలో నువ్వు ఎక్కడైనా బతకచ్చు. నిన్ను అడిగే హక్కు, అధికారం ఎవరికీ లేదు. నీ మీద నీకు మాత్రమే అధికారం ఉంటుంది. వెళ్ళు.. ఈ విశాల విశ్వం నీది.." స్ఫూర్తిమంతమైన చంద్రకాంత్ గారి మాటలు ఎప్పుడూ నాకు నూతనోత్తేజాన్ని కలిగిస్తాయి. ఇప్పుడూ అదే జరిగింది. అదే ఉత్సాహంతో అడుగులు ముందుకు వేసాను.

చంద్రకాంత్ గారు ఇచ్చిన విజిటింగ్ కార్డ్ ఆధారంగా ఆటో మాట్లాడుకుని అడ్రెస్ అతనికి చూపించాను.. " చలో సాబ్ మై లేకే జాతూం" అంటూ నా చేతిలో నుంచి పెట్టె తీసుకుని ఆటోలో పెట్టి " ఎక్కండి" అన్నాడు.

ఆ మహాపట్నం రోడ్ల మీద ఆటో రివ్వున పోతుంటే ఎక్కడి నుంచి ఎక్కడికి అనిపించింది.. అవును ఈ జీవితం ఎక్కడ ప్రారంభం అయింది? ఎక్కడకి సాగింది? ఇప్పుడు ఎక్కడికి సాగుతోంది? ఇన్ని ప్రయాణాలు, ఇన్ని మజిలీలు పద్దెనిమేళ్ళకే ఇంత ప్రయాణమా! ఇన్ని అనుభవాలా! ఆలోచిస్తుంటే బోలెడు ఆశ్చర్యం కలుగుతోంది.

ఆటో అతను హిందీలో ఏదో అడుగుతున్నాడు. నెమ్మదిగా చెప్పాను "నాకు హిందీ రాదు.. నీకు ఇచ్చిన అడ్రెస్కి నన్ను చేర్చు చాలు.."

ఒక్కసారి సైడ్ మిర్రర్ లోంచి నా వైపు చూసి మౌనంగా ఉండిపోయాడు డ్రైవర్.

అరగంట తరవాత సర్వోత్తమరావు గారింటి ముందు ఆగింది ఆటో. "ఇదే బాబూ! నువ్వు దిగాల్సిన ప్లేస్ దీన్ని ఆనంద్ నగర్ అంటారు" అన్నాడు డ్రైవర్.

నా వాలకం చూడగానే అతనికి అర్థం అయిపోయినట్టుంది.. అతని స్వరంలో ఒక మెత్తదనం వినిపించింది నాకు. అతను అడిగిన డబ్బులు ఇచ్చి గేటు బయటే నిలబడిపోయాను. మొహమాటంగా అనిపించింది లోపలకి వెళ్ళడానికి. మొక్కలకి నీళ్ళు పెడుతున్న వ్యక్తీ నన్ను చూసి "ఎవరు కావాలి" అని అడిగాడు.

"సర్వోత్తమరావుగారు" అన్నాను .

అతను లోపలికి వెళ్లి వెంటనే వచ్చి రా అంటూ నా చేతిలో పెట్టె తీసుకుని లోపలికి తీసుకు వెళ్ళాడు.

విశాలమైన హాల్లో , సోఫాలో కూర్చుని వార్తా పత్రిక చదువుకుంటున్న వ్యక్తిని చూపించి పెట్టె ఓ పక్కకి పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

"నమస్కారం " అన్నాను.

ఆయన ఎంతో ఆదరంగా అన్నారు "నువ్వు వస్తున్నావని చంద్ర చెప్పాడు. రా, రా... ప్రయాణం బాగా జరిగిందా! ఇల్లు సులభంగా కనుక్కున్నావా! వరసగా ప్రశ్నలు అడుగుతూ "అభీ" అని పిలిచాడు.

లోపలి నుంచి ఇరవై ఏళ్ల కుర్రాడు వచ్చాడు "ఏంటి డాడీ" అంటూ..

"ఈ కుర్రాడిని నీ రూమ్ కి తీసుకు వెళ్లి అతనికి ఏం కావాలో చూడు .. రెండు రోజులు మన దగ్గరే ఉంటాడు ఇతను టేక్ కేర్" అన్నాడు.

అభి నా వైపు పరీక్షగా చూసి "సరే డాడీ " అని రా అంటూ పిలిచి లోపలికి వెళ్ళాడు.

" వెళ్ళు లోపలికి వెళ్లి స్నానం చేసి, ఫ్రెష్ అవు " అని చెప్పి పేపర్ లోకి తలదూర్చి మళ్ళీ తలెత్తి " వాడు మా అబ్బాయి నీ వయసే.. స్నేహంగా ఉంటాడు ఇబ్బందేం లేదు " అన్నారు సర్వోత్తమరావుగారు.

నేను అభి వెనక నడిచాను .

అభి "నీ పేరేంటి" అడిగాడు.

చెప్పాను. " అదిగో బాత్ రూమ్...స్నానం చేసిరా బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేద్దాం" అన్నాడు.

నేను స్నానం చేసి రాగానే డైనింగ్ హాల్లోకి వెళ్లేసరికి అక్కడ ఒక నలభై ఐదేళ్ళ స్త్రీ , పదహారేళ్ళ అమ్మాయి ఉన్నారు. సర్వోత్తమరావుగారు కూడా వచ్చారు.

" రావోయ్ ఈవిడ మా ఆవిడ... ఈ అమ్మాయి నా కూతురు కీర్తి. మేము నలుగురం..." అని భార్యకి చెప్పాడు.. "నేను చెప్పానే చంద్రకాంత్ దగ్గర్నుంచి ఒక కుర్రాడు వస్తాడని. ఇతనే.. పేరు మహా " అన్నాడు.

"రా ! కూర్చో" ఆవిడ ముక్తసరిగా అంది..

అభి తండ్రి పక్కన కుర్చీలో కూర్చుంటూ రా అంటూ నన్ను తన పక్క కుర్చీ దగ్గరకు ఆహ్వానించాడు. వేడి, వేడి పెసరట్లు, ఉప్మా పెట్టింది ఆవిడ.

"నువ్వు చిత్రకారుడివా" పెసరట్టు తుంచి నోట్లో పెట్టుకుంటూ అడిగాడు ఆయన.

నేను బొమ్మలు వేస్తాను అని చెప్పడానికి సిగ్గుగా ఉంది.. చదువులేని నీకు బొమ్మలేయడం వచ్చా అని అడుగుతారేమో అని భయం వేసింది. " ఏం చదువుకున్నావు" అని అడక్కుండా ఉంటె బాగుండు.. " నీ చిత్రకళ ఇంకా వృద్ధి చేసుకోవాలి అనుకుంటున్నావుట కదా! చూద్దాం. నాకు అలాంటి వాటిలో పెద్దగా అవగాహన లేదు.. నీకు ఒక చిన్న ఉద్యోగం మాత్రం ఇప్పించగలను చేస్తావా" అడిగాడు.

హమ్మయ్య.. తల ఊపాను.

" నీ డేట్ అఫ్ బర్త్ సర్టిఫికేట్ ఉందా?"

" లేదు.. బాబుగారు చెప్పారు నా వయసు పద్దెనిమిది అని".

ఆయన నొచ్చుకున్నారు. " సారీ..చంద్ర ఆల్రెడీ చెప్పాడు నేనే మర్చిపోయాను" అన్నారు.

" తప్పకుండా నీకు సాయం చేస్తాను. ఇవాల్టికి మా ఇంట్లో విశ్రాంతి తీసుకో. రేపు నిన్ను ఒక దగ్గరకు తీసుకుని వెళ్తాను డేట్ ఆఫ్ బర్త్ సర్టిఫికేట్ సంపాదిద్దాంలే ఎలాగోలా నువ్వేం దిగులుపడకు" అన్నారు.

ఆరోజు వాళ్ళింట్లో బాగానే గడిచింది. వాళ్ళ ఆతిథ్యంతో అప్పటి వరకూ ఉన్న బెరుకు పోయింది. ఆయన అన్నట్టు అభి చాలా స్నేహంగా మాట్లాడాడు. కీర్తి మాత్రం తన గదిలోంచి బయటకు రాలేదు.. ఆయన భార్య కూడా తన

విధి నిర్వర్తిస్తున్న దానిలా చాలా యాంత్రికంగా భోజన ఏర్పాట్లు చేసింది. మాటా, పలుకు లేదు. నేను ఎవరి వైపు కన్నెత్తి కూడా చూడలేదు. చూడాలంటేనే భయంగా ఉంది. భోజనానికి తప్ప అభి గదిలో నుంచి బయటకు రాలేదు ఆ రోజంతా.

మర్నాడు సర్వోత్తమరావుగారు " ఇవాళ మనం బాలానగర్ వెళ్దాం" అంటూ కారులో బాలానగర్ తీసుకుని వెళ్ళారు . అక్కడ ఆయన తమ్ముడికి కెమికల్ ఫ్యాక్టరీ ఉంది. ఆయన పేరు గౌతమ్.

" ఏం చదువుకున్నావు" అని అడిగారు గౌతమ్ . మళ్ళీ పాతాళంలోకి క్రుంగి పోతున్న భావన.

సర్వత్తమరావు నా మొహంలో భావాలు చూసి అతనితో చెప్పాడు. " చదువుదేమి ఉంది లేరా! కుర్రాడు మంచి చిత్రకారుడు. అతనికి తగిన జాబ్ ఏదన్నా చెప్పు".

గౌతమ్ నవ్వాడు. " చిత్రకారుడికి నా దగ్గర ఉద్యోగం ఏం ఉంటుంది అన్నయ్యా! నా ఫ్రెండ్ ఒకడికి అడ్వర్టైజింగ్ కంపెనీ ఉంది. ఏవో బానర్స్, లోగోస్ అవీ తయారు చేస్తాడు. వాడికి బొమ్మలేసే వాళ్ళు కావాలిట. వాడితో మాట్లాడి రేపు చెప్తాలే" అని నాతో అన్నాడు. "చూడు బాబూ! మనకి గుప్పెడు మెతుకులు పెట్టేది చదువు ఒక్కటే.. కనీసం ప్రైవేటుగా నైనా చదువుకుని ఏదో ఒక సర్టిఫికేట్ సంపాదించుకో.. లేకపోతే వర్కర్గా తప్ప వేరే ఉద్యోగం రాదు.."

నాలో అదే వణుకు.. అదే జంకు.. అదే కృంగిపోతున్న భావన.. "మరీ అంతగా ఆ అబ్బాయిని భయపెట్టకురా. వాడి అదృష్టం బాగుంటే చిత్రకారుడిగా అంతర్జాతీయ స్థాయికి ఎదుగుతాడేమో!" అన్నారు సర్వత్తమ రావుగారు.

"అఫ్కోర్సు నేను కాదనడం లేదు.. కానీ వేరే దేశం, వేరే ప్రాంతం వెళ్ళాల్సి వస్తే ముందు భాష రావాలి..కమ్యూనికేషన్ స్కిల్స్ కావాలి.. కాలం మారుతోంది. సర్టిఫికేట్లు ఉంటే చాలదు. అంతో, ఇంతో చదువుకోకపోతే ఎలా వస్తాయి ఉద్యోగాలు. నలుగురితో ఎలా మాట్లాడగలుగుతాడు.. సో చదువుకున్న విలువ చెప్పాలి మనం "అన్నారు గౌతమ్.

"చదువుకుంటాడు. ముందు వాడి కాళ్ళ మీద వాడు నిలబడితే చదువుకుంటాడు. ఏరా చదువుకుంటావా" అడిగాడు. అవునా, కాదా తెలియకుండా తలూపాను. .

"సరేలే రెండు రోజులాగి రా ఏదన్నా అవకాశం ఉంటే చెబుతాను" అన్నారు గౌతమ్.

నేను సర్వోత్తమరావుగారి వైపు చూసాను. ఆయన మొహంలో ఏదో మార్పు కనిపించింది.. అయిష్టత అంటారేమో! ఎందుకో నాకు ఆరాత్రి అర్థం అయింది. ఆయన భార్య స్వరం పెద్దగానే విన్పించింది.

" ఊరూ, పేరూ లేనివాడిని ఇలా ఇంట్లోకి రానిచ్చి నెత్తిన పెట్టుకోమని ఎలా చెప్తాడు మీ ఫ్రెండ్.. ఎవరినైనా నమ్మేలా ఉందా లోకం.. అందులో ఈ మహాపట్నం లో ఎవరెలాంటి వారో ఎవరికీ తెలుసు! నేను అడ్డమైన వాళ్లకి సేవలు చేయలేను.. వాడిని తెల్లారగానే పంపించేయండి"

"తెల్లారి ఎక్కడికన్నా తీసుకువెళ్ళి వేరే వసతి ఏర్పాటు చేస్తాలే అరవకు. చంద్రకి తెలిస్తే బాగుండదు" అన్నాడు బతిమాలుతూ.

"రేపు కచ్చితంగా పంపించేయండి. ఇంట్లోఎదిగిన ఆడపిల్ల ఉంది.. వీడెవడో మనకెందుకొచ్చిన తద్దినం" .

మరోసారి నేను పాతాళంలోకి కృంగిపోయాను.. ఇలా ఎన్నిసార్లు జరుగుతుందో.. నాకేం తెలుసు!

ఐదు రోజులు గడిచాయి. ఎలాంటి మార్పు లేదు.. తినడం, పడుకోడం.. ఆరోజు అభి కూడా విసుక్కున్నాడు " ఇంకా ఎన్నాళ్ళు డాడీ..నాకు ప్రైవసీ లేకుండా పోయింది".

నేను తిని కూర్చోడానికి వీళ్ళకి అతిధిని కాదుకదా! ఏదన్నా చేస్తే! ఏం చేయాలో తోచడం లేదు. ఆరోజు దేవుడు మొదటిసారి నా అవస్థ గమనించాడు. తోటమాలి మొక్కలకి నీళ్ళు పోస్తూ కింద జారిపడ్డాడు. అతన్ని లేపి ఆ రబ్బరు ట్యూబు నేను తీసుకున్నాను. కింద పడిన ఆకులన్నీ ఏరి శుభ్రం చేయడం, పురుగు పట్టిన చిక్కుడుపాదు,దొండపాదు శుభ్రం చేయడం ఇలాంటి చిన్న, చిన్న పనులు చేస్తూ ఉంటే నాకు మానసికంగా కొంత నిశ్చింత.. ఆవిడ మొహం లో కొంత తృప్తి.. ఆరోరోజు ఒక యాడ్ కంపెనీలో చిన్న ఉద్యోగం ఇప్పించారు గౌతమ్. లోగో డిజైనింగ్, బానర్స్ తయారు చేయడం. అందులో ఆర్టిస్ట్ కావాలని తీసుకున్నారు. గుణశేఖర్ అనే పాతికేళ్ళ యువకుడు ఆ కంపెనీలోనే ఐదేళ్లుగా పని చేస్తున్నాడు. అతని దగ్గర పని నేర్చుకోమన్నాడు యజమాని.

"సార్ ! ఏదన్నా హాస్టల్లో చేర్పిస్తారా నన్ను " అడిగాను .

సర్వోత్తమరావుగారు గుణశేఖర్ ని అడిగారు.." దగ్గరలో బాయ్స్ హాస్టల్ ఉందా బాబూ" అని.

"నేను ఒక్కడినే రూమ్ లో ఉంటాను సార్! నాతో ఉండచ్చు " అన్నాడు గుణశేఖర్.

నేను అతని వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసాను. అతను స్నేహంగా నవ్వాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS